

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев2 257/2015
Гзп 62/2015
02.12.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Предрага Трифуновића, председника већа, Јелене Боровац и Звездане Лутовац, чланова већа, у парници тужиоца М.А. из Н.Б., чији је пуномоћник Д.Б., адвокат у Б., против тужене Републике Србије - Министарство унутрашњих послова РС, Секретаријат у Београду, Одељење унутрашњих послова Нови Београд, чији је законски заступник Републички јавни правобранилац, ради исплате накнаде и додатка по основу радног односа, одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1989/14 од 23.07.2014. године, у седници већа одржаној 02.12.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ предлог тужене да се о ревизији изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1989/14 од 23.07.2014. године, одлучује као о изузетно дозвољеној ревизији.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1989/14 од 23.07.2014. године.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев тужиоца за преиспитивање правноснажне пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1989/14 од 23.07.2014. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П1. 3694/10 од 27.03.2014. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев тужиоца, којим је тражио да се обавезе тужена да му на име накнаде за ноћни рад, прековремени рад и рад у време државних и верских празника, на име неисплаћеног топлог оброка и на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2004. године до 30.04.2013. године исплати појединачне износе ближе одређене овим ставом изреке са законском затезном каматом почев од дана доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате, као неоснован. Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1989/14 од 23.07.2014. године, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена је првостепена пресуда у делу става првог изреке који се односи на исплату на име накнаде за ноћни рад, прековремени рад и рад у време државних и верских празника, за период од 01.07.2006. године до јула 2010. године и за накнаду на име

неисплаћеног топлог оброка и на име неисплаћеног регреса за коришћење годишњег одмора за период од 01.02.2004. године до 30.04.2013. године. Ставом другим изреке, преиначена је првостепена пресуда у преосталом делу става првог изреке и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде за ноћни рад, прековремени рад и рад у време државних и верских празника исплати појединачне износе ближе одређене овим ставом изреке са законском затезном каматом, почев од дана доспелости сваког појединачног износа па до коначне исплате. Ставом трећим изреке, преиначено је решење о трошковима парничног поступка садржано у ставу другом изреке првостепене пресуде и обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова парничног поступка исплати износ од 115.000,00 динара. Ставом четвртим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка по жалби исплати износ од 12.000,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужена је изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права. Предложила је да се о ревизији одлучује као о изузетно дозвољеној, у смислу одредбе члана 395 ЗПП-а („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), погрешно означивши као чл.404. ЗПП („Службени гласник РС“ број 72/11), ради уједначавања судске праксе.

Апелациони суд у Београду је решењем Р4 121/2014 од 17.12.2014. године предложио Врховном касационом суду одлучивање о ревизији тужене изјављене против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1989/14 од 23.07.2014. године.

Врховни касациони суд није прихватио предлог Апелационог суда у Београду за одлучивање о ревизији туженог, као изузетно дозвољеној, нити је сам оценио да су испуњени услови из члана 395. ЗПП („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), јер у овој врсти спора не постоји потреба за уједначавањем судске праксе, нити новим тумачењем права. Побијана одлука је у складу са правним закључком донетим на седници Грађанског одељења Врховног касационог суда од 23.09.2014. године и односи се на право полицајаца и овлашћених службених лица на увећану плату због тзв. "нередовности". Закључак гласи: "Полицајци и овлашћена службена лица за време важења Закона о унутрашњим пословима до ступања на снагу Правилника о платама од 26.06.2006. године имају право на увећану плату због тзв. "нередовности" у складу са чланом 5. Закона о платама у државним органима и јавним службама, Општег колективног уговора и члана 108. сада важећег Закона о раду. Ова лица у периоду од 26.06.2006. године до примене измењеног Закона о полицији (2011. година) немају право на увећање плате по основу нередовности ако је њихова плата увећана од 30-50% у односу на друге државне службенике. У конкретном случају побијана пресуда донета је у складу са израженим правним становиштем Врховног касационог суда.

Из наведеног разлога, одлучено је као у ставу првом изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије применом члана 401. став 2. тачка 5. ЗПП („Сл. гласник РС“, број 125/04, 111/09), који се примењује на основу члана 506. став 1. („Службени гласник РС“ број 72/11), у вези члана 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 55/14), Врховни касациони суд налази да изјављена ревизија није дозвољена.

Тужба у овој правној ствари поднета је 01.11.2006. године. Тужбени захтев се односи на потраживање у новцу са вредношћу предмета спора у износу од 465.174,00 динара. Тужилац је у поднеску од 24.01.2014. године преиначио тужбу повећањем тужбеног захтева на износ од 510.000,00 динара. Правноснажна другостепена одлука која се побија ревизијом донета је 23.07.2014. године. Новеле Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14) ступиле су на снагу 31.05.2014. године, пре правноснажног окончања овог спора. Према члану 23. став 3. Закона о изменама и допунама Закона о парничном поступку ("Службени гласник РС" бр. 55/14), прописано је да је ревизија дозвољена у свим поступцима у којима вредност предмета спора побијаног дела прелази динарску противвредност од 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, а који нису правноснажно решени до дана ступања на снагу овог Закона. Правноснажном другостепеном пресудом је преиначена првостепена одлука, те је делимично усвојен тужбени захтев тужиоца, па вредност побијаног дела износи 100.511,00 динара. Овај новчани износ очигледно не прелази динарску противвредност 40.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, што представља меродавну вредност релевантну за оцену права на изјављивање ревизије у смислу новелираног члана 403. став 3. ЗПП.

На основу члана 413. ЗПП, одлучено је као у ставу другом изреке овог решења.

Против правноснажне другостепене одлуке тужилац је изјавио и захтев за преиспитивање правноснажне пресуде због погрешне примене материјалног права.

Поднеском од 14.11.2014. године тужилац је преко свог пуномоћника повукао изјављен захтев за преиспитивање правноснажне пресуде.

Имајући у виду да је тужилац повукао захтев за преиспитивање правноснажне пресуде, захтев је одбачен аналогном применом члана 401. став 1. тачка 3. и члана 404. ЗПП ("Службени гласник РС" 125/04 и 111/09). Према Закону о парничном поступку („Службени гласник РС“ бр. 125/04, 111/09), који се у конкретном случају примењује као ванредни правни лек није предвиђен захтев за преиспитивање правноснажне пресуде, то захтев тужиоца не био би дозвољен.

Из наведених разлога Врховни касациони суд је одлучио као у изреци, у ставу трећем, на основу члана 404. ЗПП.

**Председник већа - судија
Предраг Трифуновић,с.р.**